

„Мжлчи, мжлчи, млада Тодорице,
Оти Турци не ме загуби'е,
'Си-те Турци овде 'и посекофъ.“

И си слезе млада Тодорица,
Що да видить чудо и големо!

'Си-те Турци нѣтре посечени;
Сѣ качиѣ на диванъ високи.

Ми дочула цара Султанъ Селимъ,

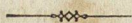
'Си-те Турци му 'и загубиле,

Не му падна голема лютина,

Тук' му даде голема пещеша,

Пещешъ даде една бжрза коня,

И му даде една остра сабя.

192.

Митре и сестра Ангелина.

Седналъ Митре съ майка да вечератъ,
Вечераетъ лакардиѣ чинѣтъ:

„Айти майко, айти мила майко!

Какъ си немафъ едно мило брате,

Али брате, али мила сестра?“

„Айти Митре, айти синко мили!

Али знаишъ, синко, аль паметвишъ,

Кога бѣше, синко, пленъ по земи,

Ти имаше една мила сестра,

Мила сестра моме Ангелина,

Ти ѣх плена Дервиш-бегъ Войвода.“ —

„Айти майко, айти мила майко!

Не кажви ми кой ми ѣх попленалъ,

Тук' кажи ми кунъ кѣде отиде.“ —

„Айти Митре, айти синко миле!

Той отиде преку цѣрно море.“ —

„Айти майко, айти мила майко!

Ай меси ми пребѣла погача,

Напжлни ми две здравици вино,

Ясъ ке одамъ сестра да ѣх канамъ

Да ѣх канамъ сестра на пжрвиче,

Бельки ке сѣ писма забораетъ.“